

УДК 347.965

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.84.4.25>

ПРЕДСТАВНИЦТВО АДВОКАТОМ ІНТЕРЕСІВ КЛІЄНТА У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЯК ВИД АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Кур'ята В.В.,

аспірант юридичного факультету

Вищого навчального закладу «Національна академія управління»

ORCID: 0009-0007-7630-7366

Кур'ята В.В. Представництво адвокатом інтересів клієнта у виконавчому провадженні як вид адвокатської діяльності.

Стаття присвячена особливостям представництва адвокатом інтересів клієнта у виконавчому провадженні як виду адвокатської діяльності.

Проведено аналіз наукових положень про представництво адвокатом інтересів клієнта у виконавчому провадженні. Встановлено, що представництво адвокатом інтересів клієнта у виконавчому провадженні слід відрізнити від інших видів представництва у виконавчому провадженні. Досліджено також питання представництва прокурора у виконавчому провадженні та співвідношення цього представництва з представництвом адвоката. Зроблено висновок про невідповідність положень законодавства, яке врегульовує участь прокурора у виконавчому провадженні, нормам Конституції України.

При дослідженні кола осіб, які можуть мати адвоката-представника у виконавчому провадженні, звернуто увагу на тому, що це коло є вузьким. Право на представництво адвокатом своїх інтересів мають лише стягувач та боржник. Зроблено висновок, що право учасника виконавчого провадження мати своїм представником адвоката слід визнати за будь-яким учасником, який вступає в правовідносини з виконавцем та потребує правничої допомоги. Необхідно надати право адвокату завжди діяти поряд з особою, яку він представляє.

У статті досліджено також питання про те, чи вправі виконавець мати представника-адвоката. Визначено, що законодавство України не передбачає можливості здійснення державними та приватними виконавцями своїх прав та обов'язків у виконавчому провадженні через представників, зокрема, й адвокатів. Таким чином, здійснювати діяльність з примусового виконання рішень державні та приватні виконавці зобов'язані виключно особисто. Однак, у суді виконавець вправі здійснювати свої права та обов'язки через адвоката.

Визначено також перелік документів, які можуть підтверджувати повноваження адвоката як представника у виконавчому провадженні. Встановлено, що існує невідповідність між переліками цих документів, передбачених законодавством про виконавче провадження та законодавством про адвокатуру. Внесено пропозицію передбачити у законодавстві про виконавче провадження одним з таких документів договір про надання правничої допомоги.

Ключові слова: представництво, адвокат, виконавче провадження, стягувач, боржник, прокурор, виконавець, учасники виконавчого провадження, правнича допомога.

Kuriata V.V. Representation of a client's interests by an advocate in enforcement proceedings as a type of advocate activities.

The article is devoted to the peculiarities of representation by an advocate of the interests of the client in enforcement proceedings as a type of advocacy.

The article analyzes the scientific provisions on the representation by an advocate of the interests of the client in enforcement proceedings. It is established that representation by a lawyer of the interests of the client in enforcement proceedings should be distinguished from other types of representation in enforcement proceedings. The issues of representation of the prosecutor in enforcement proceedings and the correlation of this representation with the representation of the lawyer are also investigated.

It is concluded that the provisions of the legislation regulating the participation of the prosecutor in enforcement proceedings do not comply with the norms of the Constitution of Ukraine.

When studying the range of persons who can have a lawyer-representative in enforcement proceedings, attention is drawn to the fact that this range is narrow. Only the claimant and the debtor have the right to have a lawyer represent their interests. It is concluded that the right of a participant of enforcement proceedings to have a lawyer as his representative should be recognized for any participant who enters into legal relations with the executor and needs legal assistance. It is necessary to give the right to the lawyer to always act next to the person he represents.

The article also investigated the question of whether the executor has the right to have a representative-advocate. It is determined that the legislation of Ukraine does not provide for the possibility of public and private executors to exercise their rights and obligations in enforcement proceedings through representatives, in particular, and lawyers. Thus, state and private executors are obliged to carry out activities on forced execution of decisions exclusively in person. However, in court, the executor has the right to exercise his rights and obligations through a lawyer.

The list of documents that may confirm the powers of an advocate as a representative in enforcement proceedings is also defined. It has been established that there is a discrepancy between the lists of these documents provided for by the legislation on enforcement proceedings and the legislation on advocacy. A proposal has been made to provide in the legislation on enforcement proceedings for a legal assistance contract to be one of such documents.

Key words: representation, advocate, enforcement proceedings, recoverer, debtor, prosecutor, executor, participants of enforcement proceedings, legal assistance.

Постановка проблеми. Участь адвоката у виконавчому провадженні можлива у формі здійснення багатьох видів адвокатської діяльності, якими, зокрема, можуть бути правовий супровід діяльності фізичної чи юридичної особи чи, наприклад, їх консультування. Однак найбільш поширеним видом адвокатської діяльності у виконавчому провадженні є представництво адвокатом у виконавчому провадженні інтересів клієнта (фізичної чи юридичної особи, держави). У науці та практиці виникає низка проблем, пов'язаних з таким представництвом, норми законодавства про виконавче провадження, які врегульовують таке представництво є недосконалими.

Стан дослідження. Питання представництва адвокатом у виконавчому провадженні інтересів клієнта, досліджували, зокрема, Ю.В. Білоусов, Л.В. Крупнова, Л.С. Малярчук, П.В. Макушев, М.П. Омельченко, А.Л. Паскар, В.М. Притуляк, А.В. П'ятицький, Н.А. Сергієнко, Д.О. Скоропад, О.С. Снідевич, І.Г. Француз, С.Я. Фурса, М.Й. Штефан, С.В. Щербак та інші. Однак, не дивлячись на це, у науці залишаються дискусійні положення щодо особливостей такого представництва, які потребують проведення додаткових досліджень відповідної проблематики.

Метою статті є дослідження проблем представництва адвокатом інтересів клієнта у виконавчому провадженні як виду адвокатської діяльності, його поняття та особливості.

Виклад основного матеріалу. Представництво адвокатом у виконавчому провадженні є різновидом як загалом процесуального представництва так, і представництва у виконавчому провадженні, зокрема.

У виконавчому провадженні адвокат при здійсненні ним представництва учасника виконавчого провадження завжди перебуває у подвійних правовідносинах – з тим учасником виконавчого провадження, представництво якого він здійснює, та у правовідносинах з виконавцем. Правовідносини, що виникають між адвокатом та особою, яку він представляє, є за своєю правовою природою матеріальними правовідносинами, які зазвичай виникають з цивільно-правового договору про надання правничої допомоги. Натомість правовідносини, які виникають у адвоката з виконавцем, є за своєю правовою природою процесуальними правовідносинами та в таких правовідносинах адвокат має процесуальні права та обов'язки. Представництво адвокатом у виконавчому провадженні завжди є діяльністю адвоката у виконавчому провадженні в інтересах іншої особи (учасника виконавчого провадження).

Представництво у виконавчому провадженні слід охарактеризувати як процесуальне за своїм змістом. Загалом представництво у праві буває двох видів – матеріально-правове (зазвичай, цивільне) та процесуальне. Відмінність між цими двома видами представництва полягає у виконуваних функціях, змісті правовідносин, що існують між суб'єктами представництва, підставами виникнення. У цивільних правовідносинах суб'єктивні права та обов'язки реалізуються суб'єк-

том особисто або замість нього діє представник, який повністю замінює такого суб'єкта. Процесуальний представник не заступає сторону, а діє поряд з нею, на захист її суб'єктивних прав і охоронюваних законом інтересів. Особиста участь у справі фізичної особи чи органу юридичної особи не є перешкодою для того, щоб мати представника [1, с. 156].

С.В. Щербак визначає такі ознаки процесуального представництва у виконавчому процесі: 1) метою такого представництва є сприяння реалізації права стягувача на примусове виконання виконавчого документа або здійснення від імені боржника його процесуальних повноважень; 2) особиста участь фізичної особи у виконавчому процесі не позбавляє її права мати представника, тобто представник у виконавчому процесі може як повністю замінити собою сторону виконавчого провадження, так і брати участь разом з нею; 3) представники сторін мають функціональну (процесуальну) заінтересованість у результатах виконання, тобто вони заінтересовані у здійсненні захисту прав та інтересів стягувача або боржника; 4) представник може діяти лише в межах наданих йому повноважень, оформлених належним чином; 5) правові наслідки процесуальних дій представника поширюються на особу, яку він представляє [2, с. 45]. Загалом з наведеними ознаками можна погодитися. З огляду на те, що представництво адвокатом у виконавчому провадженні є різновидом представництва у виконавчому провадженні, фактично ці загальні ознаки представництва у виконавчому провадженні є притаманними і представництву адвокатом. Поряд з цим, представництво адвокатом має свої додаткові ознаки.

На думку А.Л. Паскар представництво адвоката у виконавчому провадженні – це договірне представництво, в силу якого одна сторона (адвокат) на підставі угоди укладеної з іншою стороною (клієнтом), зобов'язується надати правову допомогу на умовах і в порядку, передбачених договором про правову допомогу [3, с. 127]. Однак, з огляду на ті зміни, які відбулися в підставах адвокатського представництва, на сьогодні таке визначення поняття представництва адвоката у виконавчому провадженні не є належним.

Можна погодитися з А.Л. Паскар, що зазвичай адвокат здійснює представництво у виконавчому провадженні на підставі угоди з клієнтом. Поміж тим, підстава для надання правничої допомоги особі не обмежується виключно договором з клієнтом. Стаття 21 Закону «Про безоплатну правничу допомогу» передбачає, що адвокат може надавати правничу допомогу, зокрема, й у виконавчому провадженні, і на підставі договору про надання безоплатної вторинної правничої допомоги, який адвокат укладає з центром з надання безоплатної правничої допомоги. Таким, чином, можемо уточнити, що однією з ознак представництва адвокатом у виконавчому провадженні є здійснення ним діяльності з надання безоплатної правничої допомоги на підставі договору про надання правничої допомоги, укладеної або ж з клієнтом або ж з центром з надання безоплатної правничої допомоги.

Представництво адвокатом інтересів клієнта у виконавчому провадженні слід відрізнити від інших видів представництва у виконавчому провадженні, як законного, так і договірного. Ці відмінності пов'язані, насамперед, з виконуваними адвокатом функціями у виконавчому провадженні.

У правовій науці наголошується на тому, що представник у процесі виконує дві функції – 1) правозаступництво, що полягає у наданні юридичних порад, складанні процесуальних документів та вчиненні інших дій, які потребують фахових знань (не заміщає особу в процесі, а лише компенсує її юридичну необізнаність); 2) представництво – полягає у вчиненні представником процесуальних дій від імені та в інтересах особи, яку він представляє (діє замість особи, інтереси якої він представляє) [4, с. 38]. Саме виконання адвокатом правозахисної функції суттєво відрізняє його представництво у виконавчому провадженні від інших видів представництва, наприклад, законного представництва, яке здійснюють, зокрема, батьки щодо неповнолітніх дітей, чи опікуни щодо недієздатних тощо. Останні зазвичай здійснюють у виконавчому провадженні виключно представницьку функцію.

В аспекті особливостей представництва у виконавчому провадженні, спрямованому, насамперед, на виконання правозахисної функції, важливим є і питання участі прокурора у виконавчому провадженні та співвідношення цієї участі з участю адвоката у виконавчому провадженні. Пояснюється це наявними у законодавстві про виконавче провадження положеннями про прокурора. Так, наприклад, ст. 14 Закону «Про виконавче провадження» передбачає такого учасниками виконавчого провадження як прокурор. З положень ст. 26 Закону вбачається, що прокурор здійснює у виконавчому провадженні представництво інтересів громадянина або держави в суді.

На наш погляд, не дивлячись на те, що функція прокуратури продовж останнього десятиліття зазнала значної трансформації у Конституції України та галузевому законодавстві про прокуратуру, у законодавстві про виконавче провадження вона залишалася без належної уваги законодавця. Через це виникає й питання щодо відповідності наведених положень Закону «Про виконавче провадження» вимогам Конституції України.

Так, ст. 131-1 Конституції України передбачає, що в Україні діє прокуратура, яка здійснює: 1) підтримання публічного обвинувачення в суді; 2) організацію і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку; 3) представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені законом. З наведеного положення вбачається, що на сьогодні прокуратура не здійснює в суді представництво інтересів громадян. Зазначене ще передбачала попередня редакція ст. 121 Конституції України, яка визначала функції прокуратури та одну з таких функцій, як функцію представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом. У зв'язку з цим варто погодитися з Н.А. Сергієнко, що неспроможність особи самостійно належно реалізувати свої права у виконавчому провадженні, зокрема щодо ініціювання відкриття виконавчого провадження, не є підставою для покладення відповідних представницьких функцій на прокуратуру, оскільки такі функції на прокуратуру не покладені Конституцією України [5, с. 101-102]. При цьому цілком правильно, що для осіб, які внаслідок свого майнового стану або інших обставин, що заслуговують на увагу, не можуть самостійно реалізувати свої права у суді, законодавство передбачає саме правову допомогу адвоката, а не прокурора, і визначено це законодавством про безоплатну правову допомогу [5, с. 102].

Положення законопроектів у сфері здійснення виконавчого провадження, які впродовж останніх років були подані на розгляд Верховної Ради України, також передбачають прокурора як учасника виконавчого провадження, який бере участь у виконавчому провадженні виключно у випадку здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді та відкриття виконавчого провадження на підставі виконавчого документа за його заявою [6; 7]. Однак, як вбачається з наведеного, такі положення вже давно не передбачені Конституцією України та у зв'язку з цим не можуть бути прийняті в такій редакції. Взагалі незрозуміло, як такі неконституційні положення можуть з'являтися у таких важливих законопроектах, поданих на розгляд Верховної Ради України.

На сьогодні функцію надання правничої допомоги фізичним особам, які за наявності поважних причин, зокрема, і через неналежне матеріальне становище, не можуть представляти чи захищати себе у виконавчому провадженні, здійснює адвокатура. Як уже зазначалося вище, ці відносини врегульовуються Законом «Про безоплатну правничу допомогу». Стаття 3 цього Закону визначає право громадянина України, іноземця, особи без громадянства, у тому числі біженця чи особи, яка потребує додаткового захисту, на безоплатну правничу допомогу як гарантовану Конституцією України можливість отримати в повному обсязі безоплатну первинну правничу допомогу, а також можливість певної категорії осіб отримати безоплатну вторинну правничу допомогу у випадках, передбачених цим Законом. Відтак, на сьогодні жодної потреби у представництві прокурором інтересів фізичних осіб у виконавчому провадженні немає.

У науці фактично виникло питання про те, чи є представництво у виконавчому провадженні самостійним різновидом представництва, чи воно є продовженням представництва, що здійснюється у суді. Для відносин виконавчого провадження вирішення цієї проблематики має неабияке значення з огляду на існування у законодавстві України так званої монополії адвокатів на представництво у суді.

Так, на думку Д.О. Скоропад на сьогоднішній день існує колізія між нормами Конституції України, ЦПК України та Закону України «Про виконавче провадження», які визначають питання представництва в рамках виконавчого провадження. Зокрема це стосується питання представництва особами, які не мають статусу адвоката, під час виконання рішення суду. На його думку, в силу вимог Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», рішення ЄСПЛ є джерелом права та мають враховуватись під час прийняття законодавчих актів, а також під час вирішення спорів судом. Проте, при прийнятті змін до Конституції України, прийнятті нових редакцій процесуальних кодексів та нового Закону України «Про виконавче провадження» не було враховано висновки ЄСПЛ по справам Дубенко проти України,

Ромашов проти України, де ЄСПЛ чітко визначив, що виконання рішення суду є частиною суду. З огляду на це, на думку Д.О.Скоропад, при прийнятті вищезазначених змін мало бути враховано, що представниками сторін в рамках виконавчого провадження можуть бути виключно адвокати, за винятком малозначних спорів [8, с. 113].

На наш погляд, з таким твердженням погодитися не можна. По-перше, слід враховувати, що саме Конституція України в Україні має найвищу юридичну силу, а не рішення ЄСПЛ. По-друге, власне Конституція і визначає так звану монополію адвокатів на представництво у суді, а не відповідні рішення ЄСПЛ. В плані такого детального закріплення монополії адвокатів на представництво в суді на рівні конституційного закону Україна є унікальною країною. Зазначені положення варто було б взагалі регулювати на рівні процесуального закону. У зв'язку з цим, говорити про те, що при внесенні змін до Конституції України не були враховані висновки ЄСПЛ, логічно не вірно. Конституція та законодавство України про виконавче провадження не передбачають існування монополії адвокатури на представництво у виконавчому провадженні чи то при виконанні рішень судів, чи то при виконанні рішень інших органів.

Стаття 59 Конституції України визначає, що кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав. Для виконавчого провадження важливим є забезпечення цього конституційного положення на галузевому рівні.

Стаття 16 Закону «Про виконавче провадження» яка має назву «Представництво сторін у виконавчому провадженні» передбачає, що сторони можуть реалізувати свої права і обов'язки у виконавчому провадженні самостійно або через представників. Особиста участь фізичної особи у виконавчому провадженні не позбавляє її права мати представника, крім випадку, коли боржник згідно з рішенням зобов'язаний вчинити певні дії особисто. Таким чином, бачимо, що право на представника мають тільки сторони. Право на представництво інших учасників виконавчого провадження Закон не передбачає.

У науці вже зверталася увага на тому, що положення Закону «Про виконавче провадження», які визначають коло осіб, що мають право мати представника у виконавчому провадженні, загалом, а відтак, і право на представництво у виконавчому провадженні адвокатом, зокрема, є недосконалими та вимагають свого поліпшення. Так, зауважувалося, що позбавлені права на представництво органи опіки та піклування, які діють у виконавчому процесі на захист прав та інтересів дітей, зберігачі майна, яким виконавець передає на зберігання арештоване майно боржника, особи, в яких перебуває майно боржника та щодо звернення стягнення, на яке законодавство про виконавче провадження передбачає спеціальну процедуру. У зв'язку з цим, висловлювалася думка, що настав час для значного розширення кола тих учасників виконавчого провадження та осіб, що залучаються до проведення виконавчих дій, які можуть скористатися правом на представництво загалом і правовою допомогою адвоката у виконавчому провадженні, зокрема [9, с. 93-94].

Право суб'єкта виконавчого провадження мати своїм представником адвоката слід визнати за будь-якою учасником, який вступає в правовідносини з виконавцем та потребує правничої допомоги. При цьому, з огляду на те, що представництво адвокатом за своїм змістом є процесуальним, слід надати право адвокату завжди діяти поряд з особою, яку він представляє.

Безумовно, у науці та практиці може виникнути і питання щодо можливості процесуального представництва самого виконавця – чи може виконавець здійснювати свої повноваження у виконавчому провадженні через представника? Вважаємо, що на зазначене питання необхідно надати негативну відповідь.

Правова природа діяльності з примусового виконання рішень вимагає здійснення її особисто державними чи приватними виконавцями. Згідно зі ст. 1 Закону «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» визначає, що примусове виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) покладається на органи державної виконавчої служби та у визначених Законом України «Про виконавче провадження» випадках – на приватних виконавців. Законодавство України не передбачає можливості здійснення державними та приватними виконавцями своїх прав та обов'язків у виконавчому провадженні через представників, зокрема, й адвокатів. Таким чином, здійснювати діяльність з примусового виконання рішень державні та приватні виконавці зобов'язані виключно особисто.

В той же час, якщо свої права або ж обов'язки виконавець здійснює у суді, то в такому разі виконавець вправі вести свої справи у суді через адвоката. В результаті аналізу нормативної бази

та судової практики В.М.Притуляк зробив цілком обґрунтований висновок, що чинним законодавством допускається представництво адвокатом інтересів як приватного так і державного виконавця в суді. Також участь адвоката як представника виконавця допускається як під час розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність виконавця, так і під час розгляду подань виконавця до суду з усім комплексом прав та обов'язків, наданих ЦПК України сторонам [10, с. 117-118].

Задля здійснення повноважень представника у виконавчому провадженні адвокат повинен підтвердити їх належними документами.

Стаття 26 Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» передбачає, що адвокатська діяльність здійснюється на підставі договору про надання правничої допомоги. Документами, що посвідчують повноваження адвоката на надання правничої допомоги, можуть бути: 1) договір про надання правничої допомоги; 2) довіреність; 3) ордер; 4) доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правничої допомоги. Натомість, ще донедавна, абзац 2 ч. 4 ст.16 Закону «Про виконавче провадження» передбачав, що повноваження адвоката як представника посвідчувалися ордером, дорученням органу чи установи, що уповноважені законом на надання безоплатної правової допомоги, або договором про надання правової допомоги. Передбачалося також, що до ордера обов'язково додавався витяг з договору, в якому зазначалися повноваження адвоката як представника або обмеження його прав на вчинення окремих дій як представника сторони виконавчого провадження. Витяг засвідчувався підписами сторін договору. Відтак, Закон «Про виконавче провадження» передбачав суттєві відмінності у регулюванні питання підтвердження повноважень адвоката як представника у виконавчому провадженні у порівнянні з загальними положеннями, визначеними Законом «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Зазначене викликали великі проблеми для адвокатської практики та змушували Національну асоціацію адвокатів України ініціювати відповідні зміни [11].

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення доступу до безоплатної правничої допомоги» абзац другий частини четвертої статті 16 Закону України «Про виконавче провадження» було викладено в такій редакції, яка діє й на сьогодні: «Повноваження адвоката як представника підтверджуються одним з таких документів: 1) довіреністю; 2) ордером, виданим відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»; 3) дорученням органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правничої допомоги, виданим відповідно до Закону України «Про безоплатну правничу допомогу» [12].

Однак, порівняльний аналіз документів, що можуть підтверджувати повноваження адвоката, визначених Законом «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» та Законом «Про виконавче провадження», свідчить про те, що відповідне положення галузевого Закону «Про виконавче провадження» знову виглядає недосконалим, оскільки звужує перелік цих документів. Зокрема, на відміну від Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» цей перелік не містить такого документа як договір про надання правничої допомоги. Звичайно, можна визнати, що існуючий недолік суттєво не вплине на практику, оскільки у практиці адвокати досить рідко підтверджують свої повноваження на представництво договором про надання правничої допомоги. Однак, з позиції єдності та узгодженості законодавства про адвокатуру, доцільно було б застосовувати єдині підходи у регулюванні положень про адвокатуру у профільному законі та галузевому процесуальному законодавстві. У зв'язку з наведеним, вважаємо, що абзац другий частини четвертої статті 16 Закону України «Про виконавче провадження» варто доповнити ще одним пунктом четвертим та передбачити, що одним з документів, який підтверджує повноваження адвоката як представника у виконавчому провадженні, є також договір про надання правничої допомоги. Пропонуємо викласти його в такій редакції: «4) договір про надання правничої допомоги».

Висновки. Представництво адвокатом інтересів клієнта у виконавчому провадженні є одним з видів представництва у виконавчому провадженні. Воно відрізняється від представництва інтересів прокурором. Існує невідповідність положень законодавства, яке врегульовує участь прокурора у виконавчому провадженні, нормам Конституції України.

Право на представництво адвокатом своїх інтересів відповідно до законодавства про виконавче провадження на сьогодні мають лише стягувач та боржник. Це є необґрунтованим. Право учасника виконавчого провадження мати своїм представником адвоката слід визнати за будь-яким учасником, який вступає в правовідносини з виконавцем та потребує правничої допомоги. Необхідно надати право адвокату завжди діяти поряд з особою, яку він представляє.

Існує невідповідність між переліками документів, які можуть підтверджувати повноваження адвоката як представника у виконавчому провадженні, передбачених законодавством про виконавче провадження та законодавством про адвокатуру. Необхідно передбачити у законодавстві про виконавче провадження одним з таких документів також договір про надання правничої допомоги. Для цього потрібно абзац другий частини четвертої статті 16 Закону України «Про виконавче провадження» доповнити ще одним пунктом четвертим у такій редакції: «4) договір про надання правничої допомоги».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Штефан М.Й. Цивільне процесуальне право України: Академічний курс: [підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл.]. К.: Вид. дім «Ін Юре», 2005. 624 с.
2. Щербак С.В. Представництво у виконавчому процесі. *Правовий вісник Української академії банківської справи*. 2013. № 1 (8). С. 44–49.
3. Паскар А.Л. Особливості участі адвоката у виконавчому провадженні. *Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів*: зб. наук. пр. за рез. Третьої міжнар. наук.-практ. конф. Хмельницький: Хмельницький університет управління та права, 2012, 368 с. С. 121–127.
4. Андронов І.В. Процесуальні функції представника в цивільному процесі. *Новели цивільного процесуального законодавства: представництво*: матер. Міжнар. наук.-практ. конфер. (м. Одеса, 16 травня 2019 р.). С. 38–40.
5. Сергієнко Н. Правовий статус прокурора в виконавчому провадженні: реалії та перспективи. *Право і суспільство*. 2019. № 6. С. 98–105.
6. Проект Закону про примусове виконання рішень № 5660 від 14.06.2021. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=72223.
7. Проект Закону про виконавче провадження № 3726 від 23.06.2020. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=69256.
8. Скоропад Д.О. Участь представника у виконавчому провадженні як завершальній стадії цивільного процесу. *Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів*: зб. наук. пр. / за ред. Ю.В. Білоусова. Хмельницький: ФОП Мельник А.А., 2019. 296 с. С. 111–114.
9. Снідевич О.С. Проблемні питання представництва у виконавчому провадженні України. *Jurnalul juridic national: teorie și practică*. 2019. № 3. Ч. 1 С. 93–96.
10. Притуляк В.М. Особливості представництва адвокатом інтересів виконавця у цивільному процесі. *Новели цивільного процесуального законодавства: представництво*: матер. Міжнар. наук.-практ. конфер.; до 150-ї річниці з дня відкриття першої судової палати у м. Одеса (м. Одеса, 16 травня 2019 року) / за заг. ред. д.ю.н., проф. Н.Ю. Голубевої. Одеса: Фенікс, 2019. 200 с. С. 113–118.
11. Посвідчення повноважень адвоката у виконавчому провадженні: колізію норм усунуто. URL: <https://unba.org.ua/news/8237-posvidchennya-povnovazhen-advokata-u-vikonavchomu-provadhenni-koliziyu-norm-usunuto.html>.
12. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення доступу до безоплатної правничої допомоги» від 10.04.2023 № 3022-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3022-20#n356>.